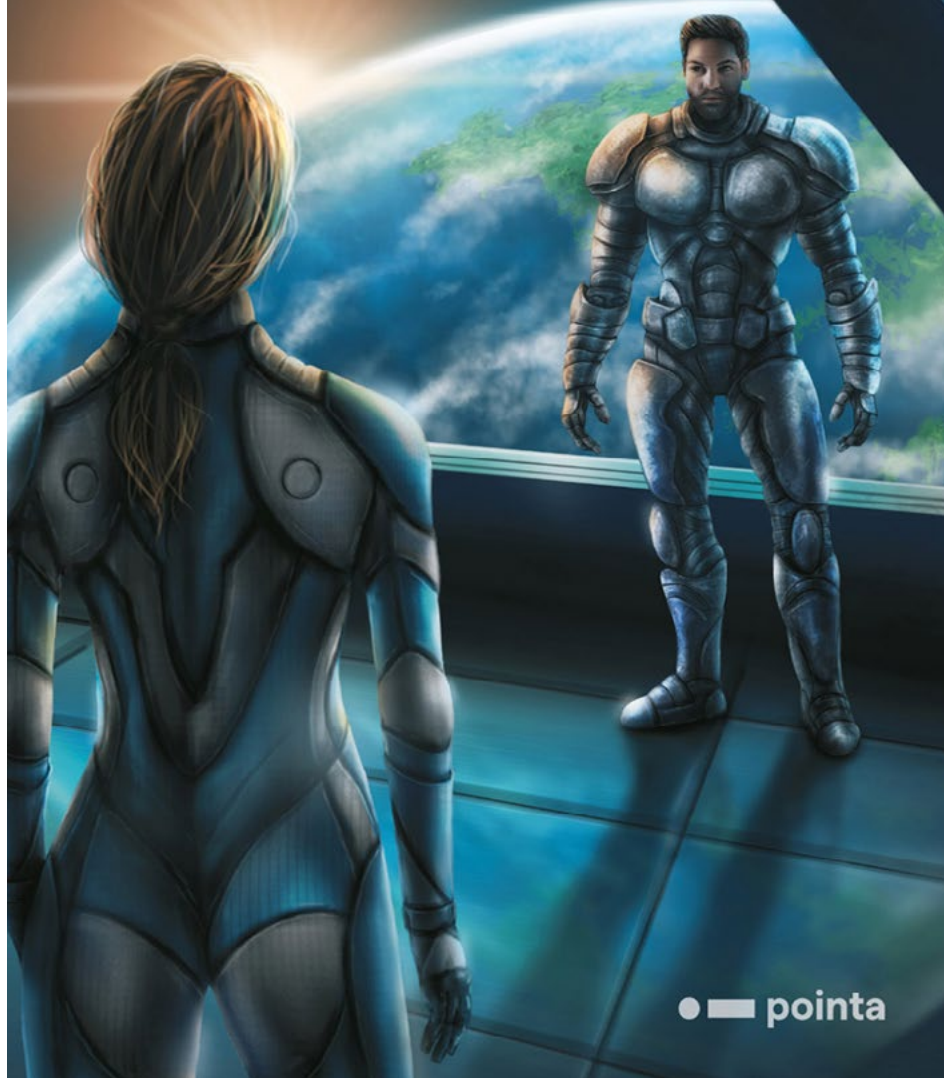

Aleš Holaň

Helon 2

Helon 2

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Aleš Holaň
Helon 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

[**Helon 2**

Aleš Holaň

[Obsah

Kapitola 1: Přílet	9
Kapitola 2: Setkání v jídelně	50
Kapitola 3: Výsadek	54
Kapitola 4: Snídaně	68
Kapitola 5: Předmostí	71
Kapitola 6: Velký útěk	88
Kapitola 7: Kapitánská pracovna	121
Kapitola 8: Šílenství	125
Kapitola 9: Začátek cesty	141

[Kapitola 1 Přílet

Samantha Parksová seděla na můstku lodi Intrepid. Byla to mladá pohledná žena sportovní postavy s vlasy po ramena a malou ofinou. Na sobě měla šedou kombinézu splývající s jejími křivkami, v pase staženou šedým páskem.

Jachta Intrepid patřila bohatému magnátovi Johnu Smithovi. Před dvěma dny konečně dostihla III. svaz a teď se společně s ním blížila k cíli své cesty – planetě Helon 2. Připojení ke svazu Samanthu potěšilo, protože loď byla sice rychlá a manévrovatelná, ale stejně si nedokázala představit, jak by se na civilní jachtě prodírali prostorem obklopujícím soustavu Helon, ve kterém by si nemohli zavolat o pomoc a ani neviděli na větší vzdálenost.

Na planetě Helon 2, ležící na samém okraji neutrální zóny, sídlila významná základna. Kromě vojáků žilo na planetě zhruba sedm a půl milionu kolonistů, především farmářů, kteří z velké části zásobovali potravinami okolní planetární systémy a vesmírné stanice, rozeté podél hranic neutrální zóny.

Před nedávnem se ovšem celá soustava odmlčela a hlídková loď vyslaná prozkoumat důvody, proč se tak stalo, nejdříve ohlásila problém dálkových senzorů a následně s ní byl ztracen kontakt úplně.

Okamžitě vzniklo podezření, že v tom mají prsty Krygerové. Neutrální zóna ostatně vznikla kvůli nim, takže tahle myšlenka se přímo nabízela. Šlo o nepřátelskou rasu, se kterou Země kdysi vedla válku, jež byla ukončena právě dohodou ustavující tuto neutrální zónu. Bez povolení obou stran do zóny nesměla vstoupit žádná loď, a to ani civilní. I když Země projevila zájem udržovat kontakt a případně i zlepšit vzájemné vztahy, Krygerové se krátce po uzavření

dohody odmíkli. To bylo skoro před čtyřiceti lety a od té doby již hranice neutrální zóny nikdo z lidí nepřekročil.

Samantha pozorovala trojrozměrnou holografickou mapu. Všude okolo se rozkládal jenom černý prostor, dálkové senzory nedokázaly nic zachytit.

„Nevím, jakou technologii používají pro vytvoření tak mohutného rušení,“ ozvalo se za Samantinými zády. Prudce se otočila na sedadle a zadívala se do tváře Johna Smitha. Muže vypadajícího na čtyřicet, s vlasy na ježka a podobně upravenými vousy. Samantha musela uznat, že mu to sluší mnohem víc, než když se setkali poprvé.

„Třeba mají na jiné lodi lepší výsledky,“ navrhla Samantha.

„Mám nejvyspělejší loď z celého III. svazu. Vážně tvrdíš, že to neplatí o mých senzorech?“ podíval se na ni John. „Bez přímého prozkoumání té technologie asi nebudu schopný to rušení eliminovat. Naštěstí to pole neovlivňuje senzory krátkého dosahu a optickou navigaci, aspoň prozatím.“

„Takže se neztratíme a aspoň na pár metrů i něco uvidíme. To je docela fajn.“

„Náhodou... nemluvila jsi dneska s generálem Morisonem?“

„Ne, proč? Co zase vymyslel?“

„Docela mě vytáčí. Rád bych ho už dostal pryč, ale admirál o tom nechce ani slyšet. Prý nebudeme propojovat lodě, dokud se nedostaneme až k planetě a oni nezajistí oblast.“

Admirál se vzhledem k tomu neznámému rušení rozhodl postupovat co nejopatrněji. Proto nechal vystoupit lodě z hyperprostoru mimo dosah radarů planety Helon 2 a teď je čekala ještě třídní cesta vesmírem.

Ozvalo se varovné zapípání, oznamující detekci neznámého objektu. John se okamžitě vrhl na místo pilota, zatímco Samantha obsadila vedlejší sedačku. Byla připravená dělat mu kopilota, pokud to bude situace vyžadovat.

„Jedna loď, ale nezřetelná... skoro na hranici dosahu senzorů,“ oznámil John. „Ne, počkat, vypadá to na dvě... tři lodě z různých směrů. Jsou moc daleko, nerozeznám, o jaké typy se jedná.“ Podíval se na Samanthu. „Rozešli jejich pozice celému svazu.“

„Rozumím.“ Její prsty se rozeběhly po konzoli.

„To je zvláštní,“ zamračil se John.

„Co se děje?“

„Vypadá to, že se mimo dohled drží záměrně.“

„Proč by to dělali?“ zamyslela se Samantha. „Pokud jejich dálkové senzory fungují, musí vědět, že se blížíme.“

„Přesně to mě taky napadlo, ale podívej... Pokaždé, když se k nim přiblíží jedna z našich lodí, přesunou se nebo se vzdálí.“ Chvilí zauvažoval. „Spoj mi přímo admirála. Chtěl bych, aby ty své pronásledovatele stáhl. Zjevně jsou tam k ničemu.“

„Admirálova loď na příjmu,“ oznámila Samantha skoro hned.

„Admirále, tady Smith.“

„Co chcete? Máme tu svých starostí dost, objevily se potíže,“ oplatil mu admirál Winkler našťavaně.

„Ano, já vím, cizí objekty. Ty informace jsem vám poslal já.“

Už ve chvíli, kdy se Intrepid připojil ke III. svazu a John poprvé mluvil s admirálem, mu Winkler jasně vysvětlil, že civilní soukromé jachty nemají u flotily co dělat. Ani ta jejich, přestože převáží vojenský personál. Admirál nepřijal moc dobře ani informaci, že by mu civilista, jako je zbohatlý John Smith, měl radit v otázkách strategie. Ze Samanthy také nebyl dvakrát nadšený, ale tu byl ochoten do jisté míry tolerovat, protože byla zástupcem Organizace.

„Fajn, a co?“ zeptal se teď admirál nadřazeně.

„Mohl byste stáhnout své lodě. Myslím ty, které se je snaží pronásledovat. Vidíme je na senzorech,“ vmísila se do

hovoru Samantha. Pochopila, co chce John udělat. „My se pokusíme přesunout se ze středu svazu na okraj.“

„Jste na civilní lodi, takže nemáte co pohledávat ani u svazu, natož v první linii.“

„Možná je to civilní loď, ale má lepší senzory než kterákoli vojenská ve vašem svazu,“ vzal si slovo zase John, který už ztratil trpělivost. „Chcete vědět, co se před námi děje, nebo nechcete?“

„Dobře,“ souhlasil znechuceně admirál. Uvědomoval si, že John má pravdu. „Stahuji průzkumníky. Ale připravte se na okamžitý návrat, když vám to přikážu.“

„Rozumím,“ odpověděl stroze John. Poté gestem naznačil Samantě, aby ukončila komunikaci. „Tak, jdeme na to.“

John zvýšil rychlost lodi a začal se proplétat mezi většími loděmi dopředu, směrem k té vedoucí. Jachta oplývala neobvykle velkou manévrovatelností.

„Mám dát vědět Morisonovi?“ Zeptala se Samantha.

„A proč? Ten nám nepomůže.“ John se pokoušel těsně obletět velký křižník. „Morison má vest pozemní jednotky.“

„Víš, co ti řekne, až se o tomhle dozví,“ upozornila ho Samantha.

„Nech mě hádat... Že jachta je má, ale velí na ní on?“ parodoval ho John s notnou dávkou ironie, ovšem pak zvážněl. „Tak dobře, udělej to. Ale řekni mu, že mám vše pod kontrolou a že to admirál schválil.“

Chybělo jen několik posledních manévřů, když se na můstek vrátil malý podsaditý mužík v uniformě. Generál Morison osobně. Už mezi dveřmi vztekle zaječel: „Jak to, že jste mi nedali okamžitě vědět?“

John obrátil oči v sloup, ale nic neřekl. Předstíral, že se musí koncentrovat na pilotování. Morison nakráčel do středu můstku, kde stálo kapitánské křeslo – na vyvýšeném podstavci, aby z něj byl dobrý výhled na všechna stanoviště –, a posadil se do něj.

Takhle to dopadá, když dáte lidem z pozemního vojska na hraní loď, pomyslel si John.

„Generále, všechno je v pořádku. Jednáme na admirálův rozkaz,“ ujala se rozhovoru Samantha, když si všimla, že se k tomu John nemá.

Morisona to zjevně trochu uklidnilo.

„Dobře, jaká je situace?“ zeptal se jí. Na Johna už se ani nepodíval.

„Zrovna se dostáváme na pozici vhodnou pro průzkum.“ Samantha studovala senzory krátkého dosahu a údaje z nich rovnou přeposílala admirálovi i ostatním kapitánům ve svazu. „Zachytávám pět lodí. Malé, podle všeho průzkumné. Maximálně deset členů posádky. Jsou rozmístěny v pravidelném útvaru, pohybují se společně se svazem, ale snaží se zůstat mimo dosah senzorů. Asi jsme měli pravdu, Johne...“

„Co jste říkala, agente Parksová?“ zbystřil Morison, který její poslední tichou poznámku nepřeslechl.

„S Johnem máme teorii, že dálkové senzory nefungují ani útočníkům.“

„Dá se rozeznat, jestli jsou to Krygerové?“ vložil se do hovoru John.

„Ne, na to jsou moc daleko.“

„Spoj nás tedy s admirálem.“

Nato se ozvalo významné zakašlání ze středu můstku. Jelikož jachta nyní byla v čele svazu a nebylo zapotřebí věnovat se pilotování, John se otočil k Morisonovi.

„Georgi.“ Už z jeho prvního slova Samantha jasně uslyšela antipatii. „Navrhuji informovat admirála o nových zjištěních.“

„Dobře, Johne,“ přikývl Morison, pak se obrátil na Samanthu. „Agente Parksová, můžete nás hned spojit s admirálem?“

Tentokrát už i Samantha zvedla oči v sloup tak, aby si toho generál nevšiml. Očividně si toho nevšiml, pomyslela

si. Nahlas však řekla jen to, co jí přikazoval protokol. „Spojení je navázané.“

„Admirále, tady generál Morison.“

„Mluvte, Morisone,“ ozval se admirálův hlas z reproduktorů.

„Došli jsme zde k závěru, že ani útočníkům nefungují dálkové senzory.“

„Na jakém základě tak usuzujete?“

Generál na tu otázku neměl odpověď, a tak naznačil Samantě, aby pokračovala.

„Pane admirále,“ ujala se slova. „Je to samozřejmě jenom teorie, ale vychází z faktů. Jedná se o malé lodě, žádná z nich určitě nemá na palubě víc než deset členů posádky, takže nás mají sledovat, nikoli ohrozit. Je jich pouze pět, jsou rozestavěné v pravidelném intervalu a udržují si od nás stále stejnou vzdálenost. Sledují nás zdálky a pohybují se na hranici dosahu našich senzorů tak, aby na sebe neupozornili. Dosah našich senzorů na krátkou vzdálenost mohou znát, protože víme, že zajali nejméně jednu z našich lodí. Předpokládám, že jejich senzory jsou o trochu výkonnější než většina našich, ale s jednou věcí nemohli počítat. Intrepid má senzory výrazně vylepšené.“

„Agente Parksová, myslíte si tedy, že na tom bude stejně také jejich dálková komunikace?“

V Morisonových očích bylo vidět rozladění, že se admirál obrátil přímo na Samanthu, ale nic neřekl.

„Admirále, to není jisté, ale i kdyby ano, pořád mohou použít komunikaci na krátkou vzdálenost.“ Všimla si, že Morison nechápe. „Umístěním více lodí v maximální vzdálenosti vhodné pro komunikaci na krátkou vzdálenost mohou vytvořit řetěz a posílat zprávy z jedné lodi na druhou a pak na další. Něco jako štafeta. Ale tak daleko, abychom to mohli ověřit a říct s absolutní jistotou, naše senzory nedosáhnou.“

„Děkuji za informace, agente Parksová,“ ocenil admirál její vyčerpávající analýzu.

„Admirále, teď základní otázka?“ ozval se konečně John. Samantha v jeho hlase stále slyšela opovržení. „Chcete, abychom se my civilisté stáhli zpět do středu svazu, anebo nás laskavě necháte tam, kde jsme užiteční?“

Morison hlasitě sykl a propaloval Johna očima. Ten si ho samozřejmě vůbec nevšímal.

„Zůstaňte na své pozici.“ Jestli si admirál všiml Johnova zabarvení hlasu, nedal to na vědomí. „Hlaste mi všechny změny. Končím spojení.“

John se opět obrátil k pilotní konzoli. Mírně zpomalil a nechal tak převzít čelní pozici ve svazu jinou loď.

„Samantho,“ pohlédl na ni mírně. „Vzhledem k tomu, že jsme teď v čele svazu, máš ideální možnost požádat generála, ať ti přidělí nějaké vojáky na můstek. Potřebujeme, aby tady neustále někdo byl pro případ, že by zaútočili.“

Už před nějakou dobou si Samantha vytipovala pár lidí z generálova okolí a sestavila služby, ale ještě neměla možnost ho o to přímo požádat. Teď asi vážně byla nejlepší chvíle.

John seděl v jídelně u samostatného stolu. Jediný, kdo měl odvahu si k němu přisednout, byla Samantha... tedy skoro. Generál Morison by s tím také neměl problém, ale ten zásadně jedl v Johnově kajutě. John mu ji přenechal po neustálém generálově naznačování a narážkách, a sám se spokojil s pohovkou ve své pracovně vedle můstku. Přece jenom to mělo své výhody, na můstek se mohl kdykoli dostat přímo z pracovny.

Byl tu ještě jeden člověk, který se Johna nebál. Kapitán Jack Morison, nejmladší synovec generála Morisona, vždy usměvavý, vysoký mladík s blond vlasy ostříhanými na ježka a hladce oholenou chlapeckou tváří. Vypadal přesně